

Sygn. akt I CSK 2394/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwa Celestynów w Celestynowie
z udziałem B. M., P. C.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 16 marca 2021 r., sygn. akt IV Ca 953/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwa Celestynów w Celestynowie na rzecz B. M. kwotę 2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy od postanowienia z dnia 16 marca 2021 r. Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo Celestynów z udziałem B. M. i P. C. o stwierdzenie zasiedzenia należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7.10.2020 r., II CSK 670/19, z 24.02.2016 r., V CSK 488/15, LEX nr 2008713). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący Skarb Państwa przytoczył przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku,

I CZ 64/08; z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01; z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

O oczywistej zasadności skargi nie może być mowy, jeżeli płaszczyzna prawna sporu implikuje jednocześnie istotne zagadnienie prawne wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego, względnie, jeżeli przepisy stanowiące podłoże zaskarżonego orzeczenia wymagają dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy z racji poważnych wątpliwości interpretacyjnych lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2021 r., II CSK 73/21).

Skarżący wnioskodawca wskazał, że oczywistej zasadności skargi upatruje w fakcie, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 327¹ § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.

Wnioskodawca upatruje oczywistej zasadności skargi w naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego dotyczących konstrukcji uzasadnienia wyroku. Skarżący nie wykazał kwalifikowanego charakteru naruszeń powołanych przepisów postępowania ani znaczenia i wpływu tych naruszeń na błędne, w jego ocenie, merytoryczne rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (obecnie art. 327¹ § 1 k.p.c.) może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną wtedy, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Zatem nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia sądu drugiej instancji może stanowić podstawę dla skutecznego podniesienia zarzutu kasacyjnego, lecz tylko takie, które uniemożliwia Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzeczenia (zob. wyrok SN z dnia 11 marca 2020 r., I CSK 585/18 i postanowienia SN: z 8 stycznia 2019 r., IV CSK 329/18; z dnia 29 października 2020 r., V CSK 246/20). Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera odniesienie się do wszystkich kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i umożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie dokonał ustaleń faktycznych odmiennych od ustaleń Sądu I instancji. Skarżący w istocie polemizuje z ustaleniami poczynionymi przez Sąd meriti w niniejszej sprawie. Sam fakt braku potwierdzenia wprost przyjęcia ustaleń faktycznych sądu I instancji nie powoduje wadliwości wydanego orzeczenia. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że gdy sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia. Wystarczające jest wówczas, by stanowisko to znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego. Jednakże w braku wyrażenia takiego stanowiska wprost w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji przyjmuje się, że nie doszło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (obecnie art. 3271 § 1 k.p.c.), gdy na podstawie treści uzasadnienia da się stwierdzić, że ustalenia te zostały zaakceptowane (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2010 r., I CSK 197/09; z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15; z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 274/18, postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 czerwca 2019 r. II PK 144/18; z 14 stycznia 2014 r., III SK 27/13; z 6 czerwca 2018 r., III CSK 51/18; z 5 marca 2019 r., III CSK 204/18).

Powołanie się na art. 382 k.p.c., może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swe merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2019 r., IV CSK 333/18). Skarżący nie przedstawił dostatecznych argumentów świadczących o kwalifikowanym naruszeniu wskazanej normy i ograniczył się do ogólnikowego przywołania zeznań świadków, co nie jest jednak wystarczające dla przyjęcia, że wykazał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto skarżący nie wskazał, powołując się oczywistą zasadność skargi na naruszenia przepisów prawa materialnego, w tym art. 339 k.c. Przedstawione przezeń okoliczności nie usprawiedliwiają wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej

opartego na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić, gdy skarżący, nie wykazując wpływu na treść rozstrzygnięcia, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się wyłącznie do przytoczenia zarzutów w zakresie obrazy przepisów prawa procesowego i pomija jednocześnie przepisy materialnoprawne, których naruszenia miałyby się ewentualnie dopuścić sąd (zob. postanowienie SN 29 maja 2019 r., II UK 205/18).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje oparcie w treści art. 520 § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. z uwzględnieniem § 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

[as]